

YURI ANDRUKHOVYCH

WERWOLF SUTRA

CONTEMPORARY UKRAINIAN LITERATURE SERIES

OCTOBER 20, 2009
WASHINGTON, DC

OCTOBER 22, 2009
NEW YORK CITY

 Woodrow Wilson
International
Center
for Scholars

 KENNAN INSTITUTE

 The Harriman Institute
at Columbia University

Contemporary Ukrainian Literature Series

Yuri ANDRUKHOVYCH

“Werwolf Sutra”

Washington, D.C.
Tuesday, October 29, 2009
5:30 – 8:00 pm
Woodrow Wilson Center

New York City
Thursday, October 22, 2009
7:00 PM
Harriman Institute in New York

Cosponsored by the Kennan Institute and the
Ukrainian Studies Program at the
Harriman Institute of Columbia University

The Harriman Institute
at Columbia University

Yuri Andrukhovych was born in 1960 in Ivano-Frankivsk, Ukraine. In 1985, together with Viktor Neborak and Oleksandr Ivanets, he founded the popular literary performance group "Bu-Ba-Bu" (Burlesque-Bluster- Buffoonery). He has published four poetry books — Sky and Squares (1985), Downtown (1989), Exotic Birds and Plants (1991, new editions 1997 and 2002) and The Songs for A Dead Rooster (2004). Andrukhovych's prose works, the novels Recreations (1992, new editions 1997, 2003, 2004), Moscoviada (1993, new editions 1997 and 2000), Perverzion (1996, new editions 1997, 1999, 2002, 2004), 12 Rings (2003) and Mystery

(2007) have had a great impact on readers in Ukraine. Andrukhovych also writes literary essays (collected in Disorientation in Locality, 1999 and The Devil is in the Cheese, 2006). Together with Polish writer Andrzej Stasiuk he published My Europe (2000 and 2001).

Yuri Andrukhovych's books are translated and published in Poland, Germany, Canada, USA, Hungary, Finland, Russia, Serbia, Italy, Slovakia, Spain, Switzerland, Czech Republic, Croatia and Bulgaria. Three of Yuri Andrukhovych's novels are available in English translation: Recreations (CIUS Press, 1998), Perverzion (Northwestern University Press, 2005), The Moscoviad (Spuyten Duyvil Press, 2008).

He is the laureate of four prestigious international literary awards: Herder Preis (Alfred Toepfer Stiftung, Hamburg, 2001), Erich-Maria Remarque Friedenspreis (Osnabrück, 2005), Leipziger Buchpreis zur Europäischen Verständigung (2006), Central-European Literary Award „Angelus“ (Wrocław, 2006).

WERWOLF SUTRA

Німецькою мовою це називається

Hochsitz.

Така дерев'яна будка на підвищенні,
звідки краще стріляється
по кабанах. Деякі кажуть, ніби
по оленях.

Але їх так багато, вони всюди –
ці маленькі сторожові вежі.
Таке враження, що тутешній люд
живе виключно полюваннями або мріями
про полювання.

А ще тут водиться багато лисиць
(одна з них перебігала шосе
першого ж вечора). Їм підсипають чогось такого
від сказу, їм уже не вдається
сказитися.

А ще ці руїни, ці колишні
військові містечка! Зарослі хвощами
казарми, стрільбище, плац, катепе, капепе,
настінні розписи в гімнастичних залах,
настінні написи в умивальниках і сральниках.

Так і хочеться підняти вказівний палець
і повідомити: “Попіл імперій”.

Тим часом ідеться про речі значно простіші.
О шостій ранку (в Москві була восьма)
їх виганяли з казарм.
Потім увесь той ідіотизм з піснями, фіззарядкою
і вмиванням, довбання мозгів, прибирання
території, розлізле масло сніданку, день до вечора,
скільки днів до приказа.

Тим часом ідеться
про рядових Мухамедярова, Федотова і Перевертня,
чій імена навіки (та не навіки ж!)
записані на табличках (буття?) разом з номерами
їхніх камазів.

Федотов був посередині, справа Мухамедяров,
по ліву руку Федотова – Перевертень.

З першими двома все ясно: росіянин, татарин.
Але той третій? Куди з таким прізвисьцем?

Ніхто не любив Перевертня за вроджену хитрість
і дурне прізвисьце.
Вони не могли не сміятися з такого прізвиська.
Він і сам не знав, що воно означає.

Але німецькою мовою це буде
Werwolf! З чорним піднебінням!
Пострах навколишніх сіл і містечок!
Романтичний герой казок і балад!

О незнищений, майже безсмертний вовкулако!
Утікай, поки вони зберуться на тебе
облавою! Поки приціляться зі своїх дерев'яних веж!
Дембель неіздежен! Я вірю, ти зможеш!
Воскресни! Стань собою, Перевертню!

This poem appears in the 2004 poetry collection *Pisni dlia mertvoho pivnia* (Songs for A Dead Rooster).

WERWOLF SUTRA

In German it's called

Hochsitz.

That kind of wooden cabin on stilts
from which you can shoot
wild boar more easily. Some say,
deer.

But there are so many of them, they're everywhere –
those little watch towers.

It's as though the people here
live only for hunting or for dreams
about hunting.

You meet a lot of foxes here
(one of them ran across the path
on the first night), they put down
something for them, against rabies, so they can't
go crazy anymore.

And those ruins, those former
army towns! Overgrown with field horsetail,
barracks, shooting yards, squares, outbuildings, guards posts,
painterly signatures on the walls of the gymnasiums,
writings on the walls of the wash houses and bogs.

It's enough to make you want to raise your index finger
and announce "Ash of the Imperia"

Meanwhile this is about a much simpler thing.
At six in the morning (in Moscow it was eight)
they drove them out of the barracks.
Then all that idiocy with songs, morning drill
and washing, brain-washing, cleaning
the territory, the sprawling butter of breakfast, the day until evening,
so many days until the end of service.

This time it's about
Privates Muhamedyarov, Fiedotov and Pereverten,
whose names for centuries (not for centuries!)
were written on the blackboards (of being?) along with the numbers
of their Kamaz trucks.

Fiedotov was in the middle, on the right Muhamedyarov,
on Fiedotov's left side – Pereverten.

As far as the first two are concerned it's clear: Russian, Tatar.
But that third one? Where's he going with a name like that?

No one liked Pereverten for his innate cunning
and stupid surname.

They couldn't not laugh at a name like that.
He didn't know himself what it meant.

But in German it means
Werwolf! With a black palate!
The terror of all villages and towns around!
Romantic hero of fairy tales and ballads!

Oh indestructible, almost immortal werewolf!
Escape before they round you up!
Before they aim at you from their wooden towers!
Demobilisation inescapable! I know you can do it!
Resurrect! Become yourself, Pereverten!

Translated by Sarah Luczaj.

Уривок із роману «МОСКОВІАДА», 1993.

Площа Київського вокзалу, Ваша Королівська Милосте, була затоплена. Цілоденний дощ, який не вщухав ні на хвилину, спричинився до великого виверження вод. Ущент забиті піском, попелом, трояндами, паперами, голубиним пір'ям, масками, мертвими щурами та іншим непотребом каналізаційні стоки не приймали вже нічого. Всесвітній потоп робився дедалі очевиднішим. Москва переставала існувати.

Видершися з метро, я опинився майже по пояс у чорних дощових водах. Тримаючись на поверхні лише завдяки волі і своїй торбезі, я сьак-так догріб до перонів. Бо я пам'ятаю про існування сорок першого поїзда. Він вирушає з Москви близько дванадцятої ночі,

За кілька хвилин дванадцята. Він вирушає з Москви, аби прибути до Києва.

Усе, що зміг я запропонувати провідникові, — це обважнілого напівживого сома, який невідомо звідки взявся у мене в торбі й невідомо що в ній робив. Здається, мені подарували його на якомусь представницькому зібранні. Таким чином я отримав свою законну третю полицю (але Ви все одно не відаєте, що це таке, Ваша Величавосте) в загальному вагоні (такими пересуваються в пошуках сенсу життя добрих три чверті Вашої знедоленого люду), розстелив на згаданій третій полиці свій плащ і останнім зусиллям пропхав бідне знемічнеле тіло своє у вузьку продухвину поміж стелею вагону й полицею. Тут я лежатиму, певно, аж до Києва, ховаючись від ревізорів, контрабандистів та прикордонників. Тут я нарешті заснув. Це сталося як тільки рушив поїзд. І це триває досі.

Бо я страшенно хворий, Ваша Ясносте. Маю шалену гарячку, від якої губи вкриються на ранок лишаями. Розпухле коліно маю — певно, десь танцював і послизнувся. Маю безліч алкоголю у крові. Більше, ніж самої крові. До того ж маю кулю в черепі. Не далі як годину тому я, здається, покінчив із собою, пустивши собі в голову кулю з пістолета якоїсь радянської системи, мабуть, Макарова. І тепер цей чудовий, затхлий, повний розм'якших тіл людських поїзд несе мене геть від Москви. Адже не можна довго засиджуватися в тому місті, де ти покінчив із собою. Слід обов'язково кудись пересуватися.

А я пересуваюся додому, Ваша Гідносте. Існує така країна, де живуть Ваші піддані. Розумію, Вам, народженому десь у тропічній Африці, на віллі «Україна», звиклому до Еспаній та Швайцарій, тяжко собі уявити щось подібне. Однак це правда, Ваша Милосте, — така країна існує. Вона не вигадана для Вас Вашими радниками, астрологами й капеланами. Адже найпримхливіша, найбожевільніша (людська!) уява мусить відступити перед справжністю цієї країни. Вона до болю справжня. І нічим не захищена від Сходу, навіть горами.

Якби свого часу Хтось, Хто Роздає Географію, порадився зі мною, то нині все виглядало б інакше. Але Він розмістив нашу країну саме там, де Йому схотілося. Дякуємо й за це.

І що зробив нас м'якими та вайлуватими, терпеливими, лінивими, добрими, що зробив нас байдужими, заздрісними довірливими, зробив хитрими, боязкими, сварливими, зробив

недбалими, покірними, співучими — дякуємо Йому, бо могло бути й гірше. Дівчат дав нам гарних. І негарних теж дав. Поетів незрозумілих, а священників недорікуватих. Короля дав нам далекого.

Іноді нам сниться Європа. Приходимо вночі на берег Дунаю. Щось таке пригадується: теплі моря, мармурові брами, гарячі камені, виткі рослини півдня, самотні вежі. Але довго це не триває.

Отакий він переважно є, Ваш народ. Іншого, Ваша Милосте, не маємо — ні Ви, ні я. Колись він і Вас, і мене любитиме. А поки що їздить у жорстких московських вагонах. Або спить по вокзалах — тьмяний, сірий, повільний. І що з ним станеться далі, не знаю. Проте дуже хотів би знати.

Бо я сьогодні не втікаю, а повертаюся. Злий, порожній, до того ж із кулею в черепі. На дідька мене комусь треба? Теж не знаю. Знаю лишень, що тепер майже всі ми такі. І залишається нам найпереконливіша з надій, заповідана славними предками: якось то воно буде. Головне — дожити до завтра. Дотягнути до станції Київ. І не злетіти к бісовій матері з цієї полиці, на якій завершую спою невдалу довколавітню подорож.

An Excerpt from *The MOSCOVIAD*

(*Moskoviada* 1993, English translation 2008)

The square in front of Moscow's Kiev train station, Your Royal Mercy, was flooded. The daylong rain that had not stopped for one minute caused a great eruption of waters. Filled to the brim with sand, ashes, roses, papers, pigeon feathers, masks, dead rats and other refuse, the sewage system could no longer absorb anything else. The universal flood became more and more apparent. Moscow no longer existed.

Having made my way out of the metro, I found myself waist-deep in rainwater. Staying above the surface only thanks to my willpower and my bag, I somehow made it to the train tracks. For I remember about the existence of the train number forty-one. It departs Moscow around midnight.

It is now a few minutes to midnight. It leaves Moscow to arrive in Kyiv.

The only thing I could offer the train conductor was a heavy and still half-alive catfish—God only knows what it was doing inside my bag and how it got there. I must have received it as a gift at some official event. Thus I got my rightful third-level bunk (but You don't know anyway what that is, Your Majesty) in a third-class car (in these some three quarters of Your hapless people travel in search of the meaning of life), spread on the above-mentioned bunk my raincoat and with the last effort squeezed my poor exhausted body in the narrow space between the bunk and the car's ceiling. Here I will lie most likely all the way to Kyiv, hiding from inspectors, smugglers and border guards. Here I finally fell asleep. This happened when the train started moving. And it continues up till now.

I am extremely sick, Your Serenity. I have a horrible fever, the kind that by the morning covers one's lips with painful sores. My knee is swollen—I must have slipped and fallen somewhere dancing. I have tons of alcohol in my blood. More actually than blood itself. Besides, I have a bullet in my skull. Less than an hour ago I apparently killed myself, sending into my head a bullet from a pistol of Soviet make, probably a Makarov. And now this wonderful, stuffy train full of sluggish bodies carries me away from Moscow. For one should not hang around too long in the place where one has killed oneself. One should definitely go somewhere.

And I am going home, Your Dignity. There exists such a country, where Your subjects live. I understand that for You, born somewhere in tropical Africa, at the Villa Ucraina, used to various Spains and Switzerlands, it is hard to imagine something like this. But it is true, Your Mercy—such a country does actually exist. It was not invented for You by Your advisers, astrologers and chaplains. For the most whimsical, the craziest (human!) imagination must retreat in the face of this country's reality. It is too painfully real. And is not protected from the East in any way, not even with mountains.

If Someone Who Distributes Geography sought my advice at the right time, now everything would have looked differently. But He placed our country right where He wanted. And we should be thankful for this.

And for making us soft and sluggish, patient, lazy, kind, for making us indifferent, envious, and trusting, for making us cunning, timid, quarrelsome, making us careless, obedient, musical—let us thank

Him, for it could have been worse. He gave us good-looking girls. And not-so-good-looking ones too. He gave us incomprehensible poets and tongue-tied priests. And gave us a distant king.

Sometimes we dream of Europe. At night we come to the banks of the Danube. We seem to recall something: warm seas, marble gates, hot stones, southern vines, lonely towers. But this doesn't last long.

This is what it is mostly like, Your people. Neither You nor I, Your Mercy, have a different one. One day it will love both You and me. And for now it travels in stiff Muscovite train cars. Or sleeps at train stations—dull, gray and slow. And what happens to it next, I don't know. But I'd like to, very much.

Since tonight I am not running away but coming back. Angry, empty, and with a bullet in my skull to top it all off. Why the hell would anyone need me? I don't know that either. I only know that now almost all of us are like this. And what remains for us is the most persuasive of all hopes, passed on to us from our glorious ancestors—that it will work out somehow. The main thing is to survive until tomorrow. To make it to the station called Kyiv. And not to f[...] fall off this bunk on which I am now completing my unsuccessful round-the-world journey.

Translated from the Ukrainian by Vitaly Chernetsky

Уривок із роману «ПЕРВЕРЗІЯ», 1996.

Венеція, 1 березня 1993 р.

Вельмиповажний пане Перфекцій!

Наш спільний знайомий і добрий приятель, доктор психіатрії Франк Попель (Льозанна, Швейцарія) порекомендував Вас як потенційну одиницю від України для участі в міжнародному семінарі культурально-духових діячів, що його організує наша Фундація "La morte di Venezia" спільно з окремими інтелектуальними, комерційними і сакральними кругами. Тема семінару: "Пост-карнавальне безглузддя світу: що на обрії?"

Якщо Ви готові є засвідчити Вашу зацікавленість у поименованому вище семінарі, то просимо ухильно прибути до Венеції не пізніше 5 березня р. б. і виступити зі Словом на одну з окреслених нижче тем (об'ємність Вашого відчиту не мусить перевершувати 7—8 сторін машинопису ком'ютерального). Це може бути тема смерті в українській культурі. Або: так само тема любові, еротичного і танатичного, але дотичного до проблематив Європи Орієнтальної, — чи загалом про безглузддя світу. Це може бути Ваш вгляд у феміністичне і маскуліністичне. Або в посткомуністичне. Це може також бути зразок нової аналізи процесів, що віднедавна у Вашій країні заіснували, як напр., казино і нічні клуби. Або так само розкривання суті української менталіти на тлі деяких інших, відомих світові. Це може також бути певний магічний чи також деміургічний або навіть і хірургічний акт, який свідчить про теперішнє безглузддя світу. Також це може бути все, що запропонуєте Ви, люб'язний пане Перфекцій. Якщо, напр., Ви захочете оповістити про українські ядерні зброї, то це буде чудово. Або так само Ви можете захотіти щось нам повідомити про Достоевського, Горькі, Булгакова, Сахарова та інших Ваших письменників — це буде о'кей. Як і, напр., Ваше жадання міркувати про школи і течії в українському гарному мистецтві або і в політиці, як напр., націоналізм. З рештою, ми будемо навіть зацікавлені почути від Вас відчит про сьогорічну епідемію холери в Україні.

Вашою сталою супровідницею та допоміжницею буде ласкава пані Ада Цитрина, колаборантка нашої фундації, через тіло якої отсе Вам запрошення подаємо. Організатори побирають на себе всі Ваші витрати, забезпечують Вам готель і постіль, щоденні дієти, дегустації, гігієни та медичську санітарію. Що більше — гарантуємо Вам за Ваш реферат винагороду сумою в 1 млн. лір італійських.

Пане Перфекцій, ми з нетерпимістю чекаєм на Вас. Як кажуть у Вашій вітчизні — ДОБРОМ
ПОЖАЛУЙСТА!

Ваші до безконечности

Д-р Леонардо ді Хатавесела, президент

Фундації "La morte di Venezia".

Амеріго Даппертутто, технічний секретар фундації.

An Excerpt from PERVERZION
(*Perverziia* 1996, English translation 2005)

(2)

Venice,
3 March 1993

Most Respected Mr. Perfekcy!ⁱ

Our mutual and good acquaintance, doctor of a psychiatry Frank Popel (Lausanne, Switzerland) recommend You as a potential unit from Ukrania for participation in an international seminar of cultural-spiritual activists, which our-a foundation *La morte di Venezia* is organizing together with individual intellectual, commercially active and sacral circles. The theme of the seminar is: "The Post-Carnival Absurditi of the World: What Is on the Horizon?"

If you are prepared to attest your interest in the upper-noted seminar, then we ask that you bowingly come to Venice no later than the fifth of March year of our Lord and make an appearance with a Word on one of the themes underscored below (the length of your talk must not exceed seven or eight pages of computerial typescript). It could be on the theme of death in Ukrainianian culture. Or: also, the theme of love of the erotic and-a of the thanatic, but touching the problematics of Oriental Europe, or, in general, the absurdity of life. It can be your look into the feminist or masculinist. Or into the postcommunist. It could also be a model of a new analysis of the processes that just recently have existed in your country, for example casinos and night clubs. Or also the uncovering of the essence of the Ukrainianian mentaliti, on the background of certain others known to the world. It can also be a certain magical or demiurgic or even surgical act that attests to some current absurditi of the world. It can also be anything that You suggest, dear Mr. Perfektsy. If, for example, you feel like relating something about Ukrainianian nuclear arms, that would be wonderful. Or You might want to inform us about Dostoevsky, Gorki, Bulgakov, Sakharovⁱⁱ and other of Your writers--that would be okay. Like, for example, Your desire to think about the schools and movements in Ukrainianian nice art or in politics, like, for example, nashunalism. Finally, we would even be interested to hear from you a report about this year's epidemic of cholera in Ukrania.

Your constant guide-companion and helper will be the sweet Mrs. Ada Zitrone, a collaboratress with our foundation, through the body of which from here we are passing along this invitation. The

organizers will take on themselves all Your expenses, will guarantee your hotel and bedding, daily diets, degustations, hygienes and medical sanitararia. And even more we will guarantee You for Your informative address recompense in the amount of one million lire Italian.

Mr. Perfekcy, with great imtolerance we await You. As they say in your homeland--
COMEWELL PLEASE!ⁱⁱⁱ

Yourses to eternity
Dr. Leonardo di Merryhouse, President
La morte di Venezia Foundation
Amerigo Dappertutto,^{iv} Technical Secretary
of the Foundation

Translated from the Ukrainian by Michael M. Naydan

ⁱWe retain the spelling of the original in Ukrainian [author's note].

ⁱⁱNone of these, of course, are Ukrainian writers.

ⁱⁱⁱA corruption of the Russian phrase *dobro pozhalovat'*, which means "welcome." Dr. Casallegra says *pozhaluista* ("please" or "you're welcome") instead of *pozhalovat'*.

^{iv}Meaning: "everywhere." The name "Dr. Dapertutto" was Russian theatrical director Vsevolod Meyerhold's pseudonym for his highly experimental private theatrical activities. Russian poet Mikhail Kuzmin suggested the name to Meyerhold based on the character by the same name from E. T. A. Hoffmann's "A New Year's Eve Adventure." For a discussion of this see Edward Braun, trans. and ed., *Meyerhold on Theatre*. Hill and Wang: New York, 1969, 115. For an English translation of the story see E.F. Bleiler, ed. *The Best Tales of Hoffman*. Dover Publications: New York, 1967, 104-129. Dr. Dapertutto is a demonic figure who appears to the hero Erasmus in the Hoffmann story. Andrukhovych claims his Italian dictionary as his only source for the name.

Three of Yuri Andrukhovych's novels are available in English translation:

Andrukhovych, Yuri. *Recreations*. Translated by Marko Pavlyshyn. Edmonton and Toronto: Canadian Institute of Ukrainian Studies Press, 1998.

Originally published in 1992 as *Rekreatsii*

Andrukhovych, Yuri. *Perverzion*. Translated by Michael M. Naydan. Evanston: Northwestern University Press, 2005.

Originally published in 1996 as *Perverziia*

Andrukhovych, Yuri. *The Moscoviad*. Translated by Vitaly Chernetsky. New York: Spuyten Duyvil, 2008.

Originally published in 1993 as *Moskoviada*

COLUMBIA UNIVERSITY

420 West 118th Street
New York, NY 10027

www.columbia.edu

WOODROW WILSON INTERNATIONAL
CENTER FOR SCHOLARS

1300 Pennsylvania Avenue, NW
Washington, DC 20004-3027

www.wilsoncenter.org